

27. helluntain jälkeinen sunnuntai

Aamupalveluksen evankeliumi

5. ylösnousemusevankeliumi

Päivän epistola

(Ef. 6: 10 – 17)

”Veljet, vahvistukaa Herrassa, ottakaa voimaksenne hänen väkevyytensä. Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvälineet, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan. Emmehän me taistelee ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan. Ottakaa siis yllenne Jumalan taisteluvälineet, niin että kykenette pahan päivän tullen tekemään vastarintaa ja selviytymään taistelusta pystyssä pysyen. Seiskää lujia! Kiinnittäkää vyöksenne totuus, pukeutukaa vanhurskauden haarniskaan ja sitokaa jalkineiksenne alttius julistaa rauhan evankeliumia. Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana.”

Tekstimme on efesolaiskirjeen loppupuolelta, siinä on viimeiset kehotukset taistella pahaa vastaan. Tämän jälkeen kirjeessä ovat enää lopputervehdykset.

Efesolaiskirjeen alkuosa on enemmän opillinen ja kertoo Kristuksen voitosta. Nyt seuraavat kehotukset taistella pahaa vastaan. Vaikka Kristus on voittanut pahan, niin meidän on tehtävä se sama omassa elämässämme. Elämä on taistelua pahaa vastaan. Tämä paha ei ole ”lihaa ja verta” vaan se merkitsee taistelua Saatanan johtamia pahoja henkiä vastaan. Kristityn voimana on Jumalan väkevyys jonka avulla paha (Saatan) on voitettavissa Me emme taistelee pahoja henkiä vastaan yksinään, vaan yhdessä Jumalan kanssa. Sanan taistelu sijasta voisimme käyttää myös sanaa paini, joka kuvaa paremmin sitä kamppailua, mitä käydään paholaista vastaan. Paholainen ei taistelee meidän kanssamme suoraan, vaan hän käyttää hyväkseen juonimista (epäsuoraa toimintaa).

Jae 12 tuo esille myös ajanlaskumme alun juutalaisen tavan ymmärtää avaruutta. Sen mukaan lähempänä ihmisten maailmaa on voimia, jotka taistelevat Jumalaa vastaan ja Jumalan lähellä on voimia, jotka ovat Hänen puolellaan. Nykyinen suomennos puhuu henkivalloista ja voimista, avaruuden pahoista hengistä. Vanhemmassa suomennoksessa käytetään sanoja hallitukset ja vallat.

Paavali kuvaa kristityn varustautumista pahaa vastaan käyttäen Vanhan testamentin esimerkkejä Jumalan varusteista (Jes. 11: 4 - 5; 52: 7; 59: 17, kts. myös Viisauden kirja 5: 17 – 20). Tällainen jumalallinen varustus takaa kristitylle menestyksen hengellisessä taistelussa.

Me taistelemme Paholaisen juonia vastaan. Meitä vastaan Paholainen ei toimi suoraan. Me emme murhaa tai varasta. Mutta Paholainen viekottelee meidät tekemään jotain muuta, sellaista, mitä me emme ensin tunnista synniksi, mutta joka erottaa meidät Jumalasta.

Tekstissä mainittu paha päivä tarkoittaa elämämme aikaa. Sinänsä aika ei ole paha. Mutta tässä elämässämme ajassa vaikuttavat pahan voimat. Kehotus ”pahan päivän tullen tekemään vastarintaa” merkitsee siis elämämme jokaista päivää. Paholaisella on mahdollisuus viekoitella meitä aina Kristuksen toiseen tulemiseen asti.

Paavali käyttää sotasanasoa. Taistelussa se, joka seisoo, voittaa. Seistä lujina merkitsee puolustautumista ja voittamista. Tekstissä tarkoitettu totuus merkitsee kristillistä opetusta, jonka avulla Paholainen voidaan voittaa. Kristillisestä opetuksesta luopuminen merkitsisi häviämistä. Paitsi opin pitämistä oikeana, totuus on myös sen mukaista elämää, pukeutumista ”vanhurskauden haarniskaan”.

Usko on se kilpi, joka torjuu ”pahan palavat nuolet”. Kun ajatuksiimme tulee epäily Jumalan opetusta vastaan, niin silloin usko suojelee meitä.

Luettelossa ainoa ”hyökkäävä asia” on Hengen miekka. Tällä tarkoitetaan evankeliumin julistamista. Jokaisen kristityn tehtävänä on ”julistaa rauhan evankeliumia”. Ilosanoman levittäminen (jokainen omalla oikealla tavallaan) kuuluu kaikille. Se ei välttämättä merkitse nimenomaan puhumista tai kuuluttamista, vaan elämää evankeliumin opetuksen mukaan.

Kun meidät kastettiin, me saimme tekstin mainitsevat hengelliset aseet paholaista vastaan. Se on Jumalan voima, joka vaikuttaa meissä (Ef. 1: 19 – 23; 3: 16 – 21). Tätä voimaa meidän on käytettävä kasvaessamme kohti Jumalaa.

Päivän evankeliumi

(*Luuk. 13: 10 – 17*)

”Siihen aikaan Jeesus oli sapattina eräässä synagogassa opettamassa. Siellä oli nainen, jota kahdeksantoista vuotta oli vaivannut sairauden henki. Hänen selkänsä oli pahasti köyryssä, eikä hän kyennyt suoristamaan itseään. Nähdessään hänet Jeesus kutsui hänet luokseen ja sanoi: ”Nainen, olet päässyt vaivastasi.” Hän pani kätensä naisen päälle, ja heti tämä oikaisi selkänsä ja ylisti Jumalaa. Kun synagogan esimies näki, että Jeesus paransi sairaan sapattina, hän suutuksissaan sanoi paikalle oleville: ”Viikossa on kuusi päivää työtä varten, tulkaa silloin parannettaviksi älkääkä sapattina.” Herra vastasi: ”Te tekopyhät! Jokainen teistä kyllä päästää sapattina härkänsä tai aasinsa kytkeystä ja vie sen juomaan. Tätä Abrahamin tytärtä on Saatana pitänyt siteissään jo kahdeksantoista vuotta. Eikö häntä olisi saanut päästää vapaaksi sapatinpäivänä?” Jeesuksen vastauksen kuullessaan kaikki hänen vastustajansa olivat häpeissään, mutta kansa iloitsi kaikista ihmeteltävistä teoista, joita hän teki.”

Tässä kertomuksessa, joka on vain Luukkaalla, osoitetaan, mikä merkitys on Jumalan valtakunnalla. Tapahtumapaikka on synagoga, juutalainen rukous- ja kokoushuone. Tapahtumapäivä on sapatti, viikon viimeinen päivä, jolloin Jumala lepäsi luotuaan maailman. Tätä päivää säätelivät tarkat käskyt, työn tekeminen oli kielletty. Sairaam parantamista fariseukset ja lainopettajat pitivät työn tekemisenä.

Naista oli vaivannut pitkän aikaa sairauden henki. Tuon ajan tavan mukaan ajateltiin, että sairauden aiheutti jokin tietty paha henki. Vanhempi suomennos käytti sairauden aiheuttajasta nimitystä ”heikkouden henki”. Tarkemmin emme tiedä, mistä sairaudesta oli kyse. Juutalaisuudessa myös usein ajateltiin, että sairauden syynä oli jokin tietty synti. Nainen oli sairautensa takia ainakin osittain eristetty omasta yhteisöstään

Jeesus paransi naisen ja tämä ylistää Jumalaa. Kertomus osoittaa, että Jumalan valtakunnan ovi on auki kaikille, myös naisille, ei vain miehille. Kertomuksessa verrataan kahta henkilöä, pitkään sairastanutta naista, joka ylisti Jumalaa ja synagogan esimiestä, joka juutalaisesta laista sokaistuneena ei nähnyt tässä hetkessä avautunutta Jumalan valtakuntaa. Hänen selkeästi tulisi katua.

Jeesus opettaa aloittaen pienemmästä ja edeten suurempaan. Juutalaisessa perinteessä oli sallittua huolehtia kotieläimistä. Miksi ei sallittaisi auttaa ”tätä Abrahamin tytärtä”, joka oli ”Saatanan siteissä” jo kahdeksantoista vuotta? Jeesus nimitti naista Abrahamin tyttäreksi ja osoitti, että tämä nainen kuuluu uudistettuun Israeliin. Jumalan valtakunta ei ole vain terveille ja vain miehille vaan kaikille ihmisille.

Varhainen kirkko kiinnitti huomiota myös lukuun kahdeksantoista. Me emme kiinnitä siihen huomiota. Luku kuitenkin ilmaistaan kreikaksi muodossa: kymmenen ja kahdeksan vuotta. Luku kymmenen voi viitata kymmeneen käskyyn ja luku kahdeksan on viikon seitsemännen päivän jälkeinen päivä, joka on jo tulevaa aikaa (Jumalan valtakunnan aika, armon aika, ylösnousemuksen päivä). Ihminen, joka ajattelee vain maallisia asioita, on taipunut heikkouteen. Hän on voimaton noudattamaan jumalallisia käskyjä (kymmenen käskyä) eikä hänellä ole toivoa tulevasta ajasta (kahdeksas päivä). Kahdeksantoista vuotta ilmaisee lukuna tällaisen ihmisen. Mutta naisen tulo sapattina synagogan yhteisön jumalanpalvelukseen tuo esille katumuksen. Nyt hän noudattaa sapattia eli ei tee pahaa. Tämän nähdessään Jeesus toteaa hänelle: ”Nainen, olet päässyt vaivastasi”.